

ACHIEVERS

Achievers

Samengesteld door Dennis Storm

Lebowski Publishers, Amsterdam 2013

© Özcan Akyol, Stella Bergsma, Arie Boomsma, Willem Bosch, Karin Bruers, Omar Dahmani, Johan Fretz, Tim Hofman, Nina de Koning, Arjen Lubach, Marten Mantel, Saul van Stapele, Dennis Storm, Elfie Tromp, J. Uiterwijk (Sticks), T. Waterreus (de Geloogeerde Aap), James Worthy, Amsterdam 2013

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2013

Omslagontwerp: Dog & Pony, Amsterdam

Foto's auteurs: Geert Snoeijer

Auteursfoto Dennis Storm: Wout Jan Balhuizen

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 1435 0

NUR 301

www.lebowskipublishers.nl

www.top-notch.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Inhoud

Voorwoord	7
James Worthy Vakantieliefdes	13
Arie Boomsma De man met de glimlach	17
Karin Bruers Two fat ladies	27
de Gelogeerde Aap Ome Slome	35
Nina de Koning The One That Got Away	37
Saul van Stapele Kato	43
Elfie Tromp Oorlog	53
Elfie Tromp Zakdoekje leggen	61
Omar Dahmani In den beginner	65
Stella Bergsma Bitch, De man als hoedje, Hallelujah	69
Arie Boomsa Speedo	75
Willem Bosch Wrong tent, boy	81
Johan Fretz Op zomerkamp met Luna	89
Dennis Storm Peet	99
Stella Bergsma Zonnefoto's	115
James Worthy Max Kroon	121
Arie Boomsma & Dennis Storm Liefde in tijden van shufflestand	129
Tim Hofman 'Gedichten'	133
Arjen Lubach Hond	151
Özcan Akyol Hypnotic Poison	159

Sticks Ontmoeting met K.F.	173
Marten Mantel De Landing	177
Dankwoord	189

Voorwoord

Het alarm van de voetbalkantine gaat af en dat is niet de bedoeling. Het raampje waardoor ik naar binnen ben geklommen zit namelijk te hoog om door naar buiten te vluchten. Ik besluit toch een aanloop te nemen, spring tegen de muur op en probeer me aan het randje van het raam vast te grijpen. Verdomme, ik ben te klein. Het bijkomend nadeel van een elfjarige.

Ik raak in paniek en ren langs de bar waarop de krukken zorgvuldig op hun kop zijn gezet door iemand met gevoel voor symmetrie, en vervolgens door de klapdeuren de gang in richting de hoofdentree. Waarom dacht ik dat ik die deur zonder sleutel kon openen? Jeugdig optimisme. Het is de zomervakantie van 1997 en ik heb zojuist in een voetbalkantine ingebroken. De kantine is willekeurig, deze staat nu eenmaal in de buurt van waar ik woon. En iets stelen is ook niet per se nodig – al zou ik een volle kassa of een Rembrandtje niet achterlaten. Niets van dat, deze inbraak pleeg ik enkel om ervaring op te doen.

Ik ren terug het bargedeelte van de kantine in, als ik plots een man opmerk. Hij staat aan de andere kant van het voetbalveld, achter het hek dat ongewilde bezoekers moet tegenhouden. Godzijdank zit het hek op slot. Maar wanneer zijn ogen de mijne kruisen breekt het zweet me uit. Het alarm

lijkt steeds harder te loeien, gal klimt omhoog mijn slokdarm in en de zenuwen razen door mijn slungelige lijf. Als een in het nauw gedreven hyena trek ik een barkruk van de bar en smijt hem met al mijn kracht door een van de vijf grote ruiten die de kantine uitzicht geven op het hoofdveld. Het raam klapt in grote stukken uit elkaar en klettert in kleinere stukken kapot op de vierkante tegels van het terras. Het is enkel glas – eindelijk zit er eens iets mee vandaag. Even blijf ik versuft stilstaan, maar het geluid van het kletterende glas is zo snel als het kwam weer verdwenen en overstemde het alarm helaas maar een seconde of twee.

Voorzichtig manoeuvreer ik me tussen de overgebleven punten van het kapotte glas door naar buiten. Terwijl ik wegren, kijk ik een laatste keer over mijn schouder naar de man aan de andere kant van het voetbalveld. Hij heeft inmiddels een mobiele telefoon aan zijn oor. Toch die pech weer: van het handjevol mensen dat in die tijd een mobiele telefoon rijk was, is deze nieuwsgierige lul met zijn *extra large* poedel – of misschien was het wel zo'n Samson-hond – er precies een. Langs afvalcontainers en uit het veld getrokken voetbalgoals kom ik achter de kantine terecht; recht tegenover het raampje waardoor ik binnen ben gekomen is een stuk hek waarvan ik het prikkeldraad bij aankomst zorgvuldig heb weggeknipt. Ik klim eroverheen, laat me aan de andere kant vallen en sprint langs de struiken en bomen, en later door de straatjes van Loosduinen naar huis. Pas wanneer het schelle geluid van het alarm vaag in de verte klinkt kom ik wat op adem.

Thuis aangekomen vraagt mijn moeder waarom ik zo bleek zie. Omdat ik een tijdje heel hard gelopen heb, antwoord ik, want tegen je moeder lieg je niet. Op mijn kamer doe ik de zwarte capuchon af en trek ik de bijpassende strak-

ke leren handschoenen uit. Het was al weer de derde keer dat een goed geplande poging om ergens in te breken was mislukt en daarmee was het geloof dat ik ooit een echte meesterinbreker zou worden compleet verdwenen.

Die zomeravond in 1997 zette ik een streep door de eerste van mijn drie jeugdromen. Iets wat ik overigens een paar jaar later ook bij mijn tweede jeugddroom moest doen omdat ze er tijdens de medische keuring van het Korps Commandotroepen achter kwamen dat mijn ogen met een magerre -2.5 niet aan de eisen voldeden. Voor de rest was ik fysiek in orde. Ik was jong, volgens de psychologische test helder van geest en ik wilde niets liever dan deel uitmaken van een team hoogopgeleide krijgers die overal ter wereld uit helikopters springen om de wereld te redden. Helaas heb je daar dus ogen voor nodig die zonder hulp van een bril of contactlenzen naar behoren functioneren.

Geen probleem, zou je denken. Er is tenslotte nog één jeugddroom over. Gek genoeg was de laatst overgebleven droom nu net die ene die ik het minst serieus nam. Schrijver worden leek me namelijk onmogelijk. Niet zozeer omdat de liefde ontbrak, integendeel. Het waren de schrijvers die ik voor school moest lezen – de voorbeelden – met wie ik mij simpelweg niet kon identificeren. Deze oude mannen straalden op televisie een soort literaire superioriteit uit, ze praatten in een taal die ik wel herkende maar aan hun zinnen kon ik geen touw vastknopen. Ze keken in de camera met een blik alsof hun vrouw een paar minuten eerder door een bende gorilla's was verkracht en schreven niet voor hun plezier of omdat ze gelezen wilden worden, maar omdat ze het móésten, omdat ze anders een pijnlijke dood zouden sterven. Of zo. Als ik ook maar aan schrijver worden dacht, be kroop me het gevoel van een jongetje dat stevast niet ge-

kozen werd met gym. In ieder geval was dat voor mij reden genoeg om een zijspoor te kiezen: journalistiek. Non-fictie en binnen de lijstjes schrijven, iets wat ik niet veel later inruilde voor het schrijven van series en programma's voor de televisie.

Ondertussen zag ik het speelveld van de literaire wereld zich verbreden. Nieuwe, jonge schrijvers dienden zich aan, ze schreeuwden van de daken dat hun boek in de schappen lag en dat ze gelezen en verkocht wilden worden. Ze zaten aan de tafels van praatprogramma's, relativeerden het hele schrijverschap en hun boeken werden tot ergernis van sommige oudgedienden bestsellers.

Ik zag ze komen, de dronkenlappen, vechtkunstenaars, straatschoffies, presentatoren, rappers en jonge vrouwen – de een lief als een kitten, de ander grof gebekt. Als een groeiend leger jonge honden met liefde voor het geschreven woord werden ze zichtbaar. Met hun debuut hoog en trots boven het hoofd geheven kwamen ze om beurten het podium op en sprongen in het diepe. Wie het waren? De Achievers. Met de letterknechten van Lebowksi & Top Notch voorop.

Tegenwoordig kun je met een bodemloze put aan geluidsfragmenten op de radio je verhaal vertellen, je stem en muziek tot in perfectie digitaal autotunen, of in *shiny HD* op de televisie je punt maken – maar probeer het maar eens in louter geschreven woorden. Zinnen gedrukt in een saai zwart lettertype op droevige matwitte pagina's. Dat is lef hebben. En misschien wel meer rock & roll dan ooit.

De Achievers houden het boek levend en blazen weggestopte jeugdromen nieuw leven in. En daarom hebben we de ouderwetsche bundel weer uit de kast getrokken. Of ze nu korte verhalen schreven, songteksten of gedichten – alles

kon en alles mocht, gelijk het adagium van de Achievers. De jonge schrijvers der Nederlandsche Literatuur, verzameld in een boek. Een loflied op het geschreven woord.

Bij dezen.

Dennis Storm

James Worthy

Vakantieliefdes

Beste vakantieliefdes,

Sorry dat ik nooit een brief heb teruggeschreven en als een harteloze brutoot ben doorgegaan met mijn mieziger leven. Fuck, dat rijmt. Ik mis jullie, stuk voor stuk. Vorige week dacht ik terug aan al die naar zonnebrand ruikende dagen, stiekem tongen onder een strandlaken en het ongemakkelijk schuifelen in openluchtdisco's. De boze blikken van jullie oudere broers als ik triomfantelijk met mijn vingers in de richting van hun reukorganen ging. De zomervakantie is een walgelijk overgewaardeerd iets. Wij gingen stevast drie weken op vakantie en dat betekende dat ik ook drie weken thuis moest zitten. Thuis, terwijl al mijn vrienden op vakantie waren. De Amsterdamse straten waren zonnig maar leeg en in mijn boomhut was het koel, maar zo uitgestorven. In die boomhut dacht ik aan ons, aan jullie, mijn campinglieverdje. De meisjes die mij klaarstoomden voor de grote mensenliefde. De meisjes, sommigen nog met beugel, die mij door die laatste drie weken van de zomervakantie heen hebben getrokken. Ik dank jullie, vijftien jaar te laat, maar ik dank jullie.

Waarom ik nooit iets terugschreef? Uit angst. Jullie waren namelijk zo belachelijk veel leuker dan jullie leeftijdsgenoten

in Amsterdam, maar jullie waren onbereikbaar. Onbereikbare dingen moet je loslaten. Zo snel mogelijk. Jullie woonden in Nancy, Parijs, Marseille, Perpignan, Gent, Gdansk en Newcastle. De andere kant van de wereld dus. Natuurlijk had ik wel een keer de trein kunnen pakken, maar waarom? Ik zit een levenslange straf uit in Amsterdam, ik ben hier geboren en ik ga hier dood, ik had jullie alleen kunnen zien tijdens mijn verlof. Kortstondig zou ik dan worden herinnerd aan het pad dat ik niet durfde te bewandelen. Een mooier pad, en wellicht een mooier leven. Misschien had ik dan nu een prachtige boerderij in Noord-Frankrijk. Ik denk dat ik geknipt zou zijn voor het boerenleven. De stad heeft mij al van jongs af aan in een houdgreep, de stad wurgt, weilanden en akkers wurgen niet. Gras stimuleert en is zacht, de Amsterdamse stoep houdt tegen en deelt schaafwonden uit. Ik ben te gevoelig voor al die stedelijke prikkels. Waarom hebben jullie mij nooit gered? Ik wilde een boerderij. Hielden jullie wel van mij?

Ik wilde kippen, koeien en van die clitorisroze varkentjes. Een hooisluur. En jullie. Ik heb niet veel nodig, maar in de stad moet je alles willen. Al mijn vrienden willen alles, ik wil gewoon een boerderij. Met een rieten dak, donkergroene deuren en verse eieren. Ik eet geen eieren, ik heb er niets mee, maar ik gun jullie verse eieren. Stadse mensen zoeken hun hele leven naar een speld in een hooiberg, ik wil gewoon een hooiberg. En van die koeien die de hele dag liggen te zonnen. Want dat deden wij ook. Zonnen en zoenen onder badlakens met zeezout in onze haren. Van mijn zakgeld kocht ik zonnepitten, kauwgum en flessen huiskola. Voor jullie. We hadden geen kut te bespreken, we waren tieners, dus zogen we op zonnepitten, kauwden we op kauwgum en dronken we prik. We smakten onze gesprekken, werden bruin en

als de campingdisco openging douchten we samen de zonnebrand van onze lichamen. In een wolk van haarlak kamde ik mijn blonde krullen in een scheiding en niet veel later stonden we op een betonnen dansvloer stilstaand te dansen. Twee van jullie droegen lakschoentjes, ik mis lakschoenen. Drie van jullie hadden een diadeem in het haar, ik mis diademen niet. En dan dat ene moment. Dat magische moment. Dat een jongeman zich neerlegt bij het feit dat hij een stijve plasser van slowdancen krijgt en dat hij er dan mee gaat prikken in jullie middenrif. Je reinste tieneracupunctuur. Sorry voor het prikken, nee niks sorry, het was een compliment. Het grootste compliment dat je van een man kan krijgen.

Bedankt voor de vlinders en bedankt voor jullie brieven. Dankzij jullie kalverliefde hunker ik, een volwassen man, nog steeds naar een boerderij. Met van die koeien die de hele dag liggen te zonnen, want dat deden wij ook. Zonnen en zoenen onder badlakens met zeezout in onze haren.

Arie Boomsma

De man met de glimlach

Mahmoud bekijkt zichzelf in de spiegel van de badkamer die hij zojuist heeft schoongemaakt. 'Zo moeten de farao's eruit hebben gezien,' fluistert hij. De gedachte aan reïncarnatie dringt zich op, maar Mahmoud concentreert zich alweer op de wasbakken die hij nog moet schrobben. Hij is goed in zijn werk. Dat blijkt ook uit de evaluatieformulieren die hotelgasten soms achterlaten. *De kamer was steeds weer verrassend schoon. Opgeruimd, alsof we hem keer op keer voor het eerst betraden.* Dat soort dingen noteren de mensen. Mahmouds manager had hem een paar van de opmerkingen voorgelezen. Iemand had opgeschreven: *De man met de constante glimlach is een aangename aanwezigheid in het hotel. Hij zal een dag nooit verpesten.*

De manager had Mahmoud in zijn wang geknepen nadat hij die opmerking voorlas, alsof hij zich er persoonlijk van wilde verzekeren dat die glimlach inderdaad constant op het gezicht van Mahmoud aanwezig was. Alsof de glimlach tastbaar was.

Het is een chic hotel. Vier sterren, aan de Rode Zee. Bijna vijf jaar al weer maakt hij er de hotelkamers schoon. Bij het ontbijt serveert hij koffie. Tijdens het avondeten meloen. Soms verwelkomt hij nieuwe gasten met een alcoholloze cocktail. Guavesap meestal. Met een vrolijk gekleurd rietje. Hij moet ervoor zorgen dat alles in orde is, dat de gasten het

naar hun zin hebben. Hun verblijf moet zo aangenaam zijn dat ze terug zullen komen. Hij is er persoonlijk verantwoordelijk voor dat de hotelgasten steeds opnieuw terugkomen. Daarnaast moet hij de bezoekers van het hotel opvoeden, ervoor zorgen dat zij een beetje van hun westerse burgerlijkheid inruilen voor de Egyptische charmes, de koninklijke elegantie van de oude farao's. Burgerlijkheid is de vijand van de mens. Mahmoud straft de hotelgasten voor hun burgerlijkheid en leidt ze op in klasse. Net als een hond moet ook de mens zo nu en dan gestraft worden. Afgericht. Maar Mahmoud is zich ervan bewust dat het straffen subtiel moet zijn. Kleine hints kan hij geven, geen oorvijgen of verbale bevelen. De mensen zijn tenslotte op vakantie. Het is geen schoolreisje.

Als hij klaar is met de badkamer loopt Mahmoud naar de ladekast. Zo doet hij dat elke dag. Hij trekt de bovenste la open en ruikt aan het ondergoed van de hotelgasten. Dit is hoe burgerlijkheid ruikt, weet hij inmiddels. Naar goedkope wasverzachter. Hij weet van wie deze kamer is. Oostenrijkers zijn het. De vrouwelijke helft van het stel, ze zijn duidelijk al jaren getrouwd, noemt hem Mammoet, zoals het dier. Veel westerse vrouwen spreken zijn naam zo uit. Hij ergert zich daar allang niet meer aan, ziet zichzelf ook het liefst zo, als een groot sterk beest, uniek, omdat alle anderen van zijn soort zijn uitgestorven.

Vier overhemden heeft Mahmoud. Hij werkt zes dagen per week. 's Avonds hangt hij de overhemden in zijn badkamer zodat ze min of meer gestoomd worden als hij zich wast met heet water. Wanneer een van de overhemden onfris ruikt, spuit hij er wat Jean-Paul Gaultier op, een geurtje dat hij een jaar eerder kreeg van een vrouw uit Düsseldorf. Ze had het voor haar man gekocht, vertelde ze hem, als cadeautje

voor z'n verjaardag. Maar de man vond het een geurtje voor homoseksuelen en had het teruggegeven. Nu was het voor Mahmoud. Hij kreeg vaker cadeautjes. T-shirts met de handtekeningen van een heel gezin erop, eau de colognes, veelal gebruikt, boeken met een handgeschreven dankwoord erin en tekeningen van kinderen, duidelijk gemaakt in opdracht van de ouders. Regelmatig lieten de hotelgasten ook dingen achter in hun kamers. Douchegel, shampoo, scheerapparaten en zwembroeken die nog te drogen hingen terwijl de koffers al weer werden ingepakt. Die zwembroeken en de scheerapparaten, dingen waar mensen nog wel eens achteraan wilden bellen, levert hij in bij z'n manager, de andere dingen neemt hij mee naar huis. Soms geeft hij ze weg aan de burens. 'Mahmoud, heb je nog een lekkere shampoo voor ons,' roepen ze hem vaak op straat al toe. Niet al zijn burens hebben werk, en als ze het wel hebben is het zelden bij een chic etablissement als het Geigenberger. Hij is een man met aanzien in de straat.

Met enige regelmaat deelt Mahmoud het bed met vrouwelijke hotelgasten. Soms komen ze alleen naar Egypte, maar het gebeurt ook wel eens dat hun man is meegereisd en een paar dagen op duiksafari gaat met andere mannen, waardoor de vrouwen alsnog alleen zijn. Feilloos voelt hij aan of het kan of niet, of hij een risico neemt door het bed met een westerse vrouw te delen. Hij ziet ook dat deel van zijn werk als het opvoeden van de westerling. Het straffen van de westerse man, die zijn vrouw alleen laat. Soms straft hij ook de vrouw op dat soort momenten. Misschien niet voor haar burgerlijkheid, ze ligt tenslotte met hem de liefde te bedrijven, maar er zijn genoeg andere dingen waarvoor je de medemens kunt straffen. Egocentrisme, ijdelheid, de penetrante geur van een vagina die te lang op non-actief staat. Of het

gemak waarmee ze geld uitgeven. Alsof het Egyptische geld geen echt geld is, maar uit de doos van een Monopolyspel komt. Maar ze kopen er geen waardigheid mee, geen stijl. Het is maar zeer de vraag of de westerling ooit het niveau van de oude Egyptenaren kan bereiken, maar Mahmoud zal er alles aan doen ze een eindje op weg te helpen. Ook dat is service verlenen. Hij maakt schoon, serveert, heet welkom en straft. En hij is er goed in.

Mahmoud raakt zelden gehecht aan de vrouwen. Hij voert een taak uit, daarbij is weinig ruimte voor emoties. Ook in de rest van zijn leven is daar normaal gesproken weinig ruimte voor. Maar nu ervaart hij voor het eerst iets wat misschien wel verliefdheid is. Verlangen. Dat beangstigt hem. Het is moeilijker de medemens te straffen wanneer er liefde in het spel is.

De vrouw in kwestie is beeldschoon, een Finse die luistert naar de betoverende naam Katja, en aanzienlijk minder burgerlijk is dan de meeste anderen vrouwen in het hotel. Hij merkte het toen hij de eerste keer met haar de liefde bedreef. Ze kenden elkaar een week. Haar man was gaan duiken. Rond halfvijf zou hij terug zijn. Meestal hingen de duikende hotelgasten nog een tijdje bij de duikschool rond, een biertje erbij. Ze vertelden elkaar over de vissen die ze gezien hadden, dolfijnen, als het meezat. De kans was groot dat Katja's man pas tegen etenstijd weer terug zou zijn, maar dat risico nam Mahmoud liever niet. Het was niet nodig ook. Zelden was hij zo gespannen geweest. Nog geen zes minuten had het geduurd voordat hij kermend klaarkwam. Het had een beetje pijn gedaan, al kan dat ook de schaamte zijn geweest. Hij had zich verontschuldigd en haar een herkansing beloofd. Het leek haar weinig te doen. Kennelijk maakte het Katja niet uit hoe lang de seks hen bezighield, als ze Mahmoud maar

in haar omgeving had. Een burgerlijke vrouw zou woedend worden, waar voor haar geld eisen, zoals Mahmoud de hotelgasten soms hoorde doen als er iets mis was met de rijst bij het avondbuffet, of als de kip te droog was. Soms viel de stroom uit, dan was het misschien nog wel het ergst. 'We betalen voor een goed hotel, en in de brochure staat dat er wifi is,' schreeuwden ze dan. Maar Katja schreeuwde niet. Ze bleef uiterst kalm, glimlachte toen hij haar beloofde de volgende dag terug te komen.

Hoe heeft het zover kunnen komen, vraagt hij zich nu af. Wat maakt deze Finse vrouw zo anders dan de rest? Hij denkt aan de avond dat hij haar meenam naar een restaurant in zijn eigen buurt, een paar dagen geleden. Ver van het hotel, een plek waar geen toeristen komen. Ze was angstig geweest. Niet om de blikken van al die exotische mannen, maar om het voedsel. Zonder enige terughoudendheid had ze hem verteld dat ze, na een eerder bezoek aan Egypte, op de terugweg een keer overvallen was door een acute vorm van diarree. Ze was nog opgestaan in het vliegtuig, het gangpad doorgerend, maar toen ze in de rij moest gaan staan wachten, stroomden de excrementen als een bosbeek langs haar blote benen. De korte broek die ze droeg had ze weg kunnen gooien. In een reserve-outfit van een van de stewardessen had ze de reis afgemaakt. Ze was uit voorzorg naar voren geplaatst, dicht bij de wc.

Hij bewonderde haar om dat verhaal. Die ochtend had hij het ongemakkelijk gevonden Katja en haar man te bedienen. Hij had geen oogcontact durven maken. Wel had hij geglimlacht. Als er niets anders meer is om je achter te verschuilen, is er altijd nog de glimlach, wist hij inmiddels.

Tijdens zijn middagpauze wandelt Mahmoud wat over het terrein. Het ligt er mooi bij. Nergens in de wijde omgeving is het zo groen. Het hotel heeft zelfs een golfbaan, toch niet gering voor een plek die tien jaar eerder nog woestijn was. Woestijn aan zee.

In de schaduw van een palmboom eet hij abrikozen. De pitten rolt hij in een servetje. Die zal hij straks weggoaien. Hij heeft wel eens overwogen de westerling ook in dat opzicht op te voeden. Ze laten hun afval vaak achter op het strand, aan de baai. Plastic flessen, glazen, flacons zonnebrandcrème, alles eigenlijk wat ze niet meer nodig hebben.

In de verte, op het strand, ziet hij een groep jongeren rennen. Fransen, weet hij. Ze zijn rumoerig. Toch bewondert hij hun levenslust. De jeugd is zich niet bewust van haar sterfelijkheid. Hij verlangt soms terug naar de tijd dat hij zelf nog zo in het leven stond. Alsof alles mogelijk was. Westerse kinderen houden dat gevoel langer vast dan hun Egyptische leeftijdgenoten. Sommige westerlingen laten het zelfs nooit meer los.

‘Mahmoud,’ hoort hij plotseling iemand roepen. Hij kijkt achter zich. Katja zwaait enthousiast. Haar man knikt hem toe. Een beetje verlegen, maar niet onvriendelijk. Het liefst zou Mahmoud weggrennen, maar waar naartoe? ’s Avonds bij het eten zouden ze hem alsnog zien.

‘Dit is Jolkert,’ stelt Katja haar man aan hem voor. Hij schudt de man de hand, herhaalt zijn naam. Een opmerkelijke naam, vindt hij. Alsof ze zijn gedachten leest, legt Katja uit dat het geen typisch Finse naam is. Daarom vonden ze elkaar aanvankelijk zo leuk, vertelt ze. Katja en Jolkert, twee Finnen met namen die in Finland zelden voorkomen. Het exotische verbreedert. Mahmoud denkt aan een boek dat hij vond op de kamer van een Amerikaan. ‘Niets zorgt voor

meer verbondenheid dan een gedeelde vijand', stond erin. Het is de enige zin die hij onthouden heeft. Zelfs de titel is hem niet bijgebleven.

'Mammoet,' zegt Jolkert. 'Van het buffet, toch?' Hij geeft Mahmoud een klap op z'n schouder. Speels, maar harder dan verwacht. Katja lacht. 'Zien we je vanavond?' vraagt ze. Mahmoud merkt dat hij kleurt, maar knikt. Hij is elke avond bij het diner. Waarom vraagt ze dat nu zo specifiek? Die man, deze Jolkert, respecteert hem niet, zoveel is duidelijk. Mammoet, van het buffet. Denigrerend is het, alsof zijn werkzaamheden beperkt blijven tot het serveren van watermeloen bij het avondeten.

Direct na zijn pauze loopt hij naar de kamer van Katja en Jolkert. De minibar moet worden bijgevuld. En hoewel het ten strengste verboden is de kamer af te sluiten tijdens het bijvullen, doet Mahmoud de ketting op het slot. Zodra hij twee nieuwe flesjes water, een Mars en een blikje amandelen in de ijskast heeft gelegd, loopt hij naar de badkamer. Hij ziet een roze en een blauwe tandenborstel staan. Walgelijk voorspelbaar, vindt hij. Het valt hem tegen van zijn Katja, al komt het hem nu wel enigszins goed uit. Hij ritst zijn broek los. Nog een keer kijkt hij om de hoek of de ketting inderdaad in het slot van de kamerdeur hangt. Daarna schuift hij zijn onderbroek naar beneden. Het kost even moeite maar dan verdwijnt de kop van de blauwe tandenborstel achter zijn kringspier. 'Mammoet, van het buffet, toch,' herhaalt hij een paar keer met een kinderachtig stemmetje. Hij kijkt naar zichzelf in de spiegel, zoals hij dat elke dag een paar keer doet. Er is iets veranderd. Het is niet alleen die tandenborstel in zijn achterste. Als hij heel eerlijk is, moet hij toegeven dat er vaker tandenborstels tussen zijn billen verdwijnen. Nee, diep vanbinnen heeft hij het gevoel Katja te verraden. Een ge-

voel van teleurstelling is het. Ja, dat nog het meest. Hij stelt teleur. Nooit eerder heeft hij het zo sterk ervaren. ‘Zien we je vanavond?’ had Katja hoopvol gevraagd. En plotseling weet hij zeker dat ze niet bij het avondeten bedoelde.

Daar staat hij dan. Midden in de nacht. Zijn werkkleding nog aan. Hij legt zijn oor tegen de hotelkamerdeur. Niets. Voorzichtig maakt hij de deur open met zijn looper, zoals hij dat eerder op de dag nog deed om de minibar bij te vullen. Het is donker binnen. Alleen in de badkamer brandt een lamp, het douchelicht zo te zien. Mahmoud vindt het een verspilling van de elektriciteit, maar weet dat veel hotelgasten dat licht ’s nachts laten branden zodat ze de wc kunnen vinden in het donker van een kamer die ze niet gewend zijn. Iemand snurkt. Als Mahmoud dichterbij het bed komt, hoort hij dat het de man is. Hij betrapt zichzelf erop dat hem dat teleurstelt. Als zijn ogen helemaal aan het donker gewend zijn, loopt hij naar de kant van het bed waar Katja ligt te slapen. Hij gaat op de rand van het bed zitten, doet zijn schoenen en sokken uit. Daarna ook zijn broek en het overhemd dat hij draagt. In zijn onderbroek gaat hij naast Katja liggen. Ze wordt wakker, staart hem enigszins verschrikt aan. Daarna kijkt ze naar haar man, aan de andere kant van het bed. Die slaapt nog. Ze glimlacht naar Mahmoud. Er gaat iets door hem heen dat hij niet kan plaatsen. Misschien is het geluk. Zachtjes vlijt hij zich tegen haar aan. Katja’s man draait zich om. Even snurkt hij niet meer, maar al snel pakt hij het ritme weer op. Mahmoud wordt er stil van. Hij voelt de handen van Katja over zijn lichaam gaan. Aan het begin van de dag heeft hij zich ingesmeerd met een geparfumeerde lotion die gasten uit Frankrijk in hun kamer hadden laten staan. *Nutrition en profondeur*, stond erop. Hij denkt aan de melkbaden die

de oude farao's namen in hun tijd, laat zich lange tijd strelen. Pas als Katja de bewegingen die haar handen over zijn lichaam maken begint te herhalen, draait hij zich om. Noem je het bij geluid ook camouflage, vraagt hij zich af terwijl hij op het ritme van de snurkende Jolkert bij haar binnendringt.